

II

Phụ kết

Tác giả dùng danh từ « phụ kết » thay cho « đoạn kết » như thường lệ vì nghĩ rằng đây chỉ là phần phụ. Bạn đọc có thể ngừng đọc mà vẫn hiểu trọn cốt truyện. Vì thật ra cốt truyện chỉ cần gói ghém vào một câu : « Nguyệt Hằng điệp viên số viết, được lệnh giết Văn Bình nhưng không giết, vì lẽ Văn Bình là bạn ngày xưa ». Tuy nhiên, tác giả viết thêm phụ kết để giải thích nốt hai nghi vấn : Sau khi Nguyệt Hằng ra đi, Văn Bình ra sao ? Ông Hoàng bị Smerch lừa hay không ?

Người Thứ Tám

00°

Mãi đến trưa hôm sau, Văn Bình mới tỉnh dậy.

Ngày thứ hai, thiên hạ nô nức đi làm sau những cuộc vui chủ nhật, ngủ trưa là sự bề bộn đặc biệt của kẻ vô công rồi nghề. Văn Bình thường có thói quen biến thứ hai trong tuần lễ thành ngày ngủ bù. Tuy nhiên, trưa thứ hai ấy, sau khi tỉnh dậy, Văn Bình có cảm tưởng như vừa ngủ luôn một giấc nhiều tuần lễ dài gần, đặc. Mặt chàng đỏ gay vì xấu hổ như chàng trai tên tò tán gai ngoài

đường bị gai tạt tai, nắm đầu ngón tay in hẳn trên má, giữa đám đông người.

Ngẩng đầu lên, chàng nhận ra Lê Diệp, anh chàng sếu vườn chuyên môn đùa dai của số Mặt vụ. Câu đầu tiên của Văn Bình là :

— Đây là đâu ?

Lê Diệp cười nụ :

— Đường đường.

— Tôi bị thương ư ?

— Không. Anh chỉ bị ngắt đi. Y sĩ cho biết anh bị đánh vào mê huyết. Kề ra, sau khi tiêm thuốc khỏe, anh có thể hồi tỉnh, nhưng vì trong máu anh còn quá nhiều thuốc mê.

— Thuốc mê ?

— Phải, thuốc mê pha lẫn với rượu.

— Là nhĩ ? Tự tay tôi pha cốc tay kia mà.

— Phải, tự tay anh pha cốc tay Kiss my lips và Lit Nuptial cho giai nhân. Ngược lại, tự tay giai nhân đã bỏ thuốc mê vào ly riêng của anh.

— Nàng đâu rồi ? Đừng bắt nàng, giết nàng tội nghiệp. Trăm sự đều do tôi mà ra cả. Làm sao anh biết tôi bị nạn mà đến cứu ?

— Nàng.

— Nàng là ai ?

— Là Nguyệt Hằng.

— Nguyệt Hằng là ai mới được chứ ?

— Là Li Ming của anh.

— Trời ơi, anh chớ giùm tôi vào nhà ở trong đền ngay bây giờ, nếu không tôi chết mất. Tôi điên hẳn rồi, anh ạ. Bây giờ tôi mới biết là ông Hoàng, Nguyễn Hương, Quỳnh Loan đều dẫn mà tôi không chịu nghe. Tôi định mình giải

giang hơn họ. Ngờ đâu họ cứ khôi hơn tôi nhiều. Tức chết mất, Lê Diệp ơi... lần này nữa, tôi lại thấp mưu thua trí đàn bà.

Lê Diệp lặng thinh tay mân mê cái quạt máy của Văn Bình để trên bàn đêm. Văn Bình ngồi nhòm dây, giọng cầu khẩn :

— Van anh, xin anh nói rõ cho tôi biết. Như vậy Li-Ming tức Nguyệt Hằng không phải là nhân viên của địch, vì nàng đã cứu tôi. A, nhưng còn... còn ly rượu pha thuốc mê, còn phát atêmi vào mê huyết... Không lẽ nàng lập mưu hại tôi rồi lại cứu tôi. Thôi, tôi hiểu rồi, nàng là nhân viên ban Biệt vụ, anh toa rập với Nguyên Hương để xô tôi một vợ cho cách đến già. Anh coi chừng, lần này tôi không chịu nhịn nữa, tôi quyết làm ra chuyện.

Lê Diệp nghiêm sắc mặt :

— Ở vào địa vị anh, tôi sẽ chẳng làm gì hết. Anh chị em trong Sở sẽ trừ cho, anh biết không? Nguyệt Hằng không phải là nhân viên ban Biệt vụ. Nàng là nhân viên đặc biệt của Smerch, được mệnh danh là Nữ thần Âm sát.

— Tại sao nàng không giết tôi ?

— Rồi anh sẽ biết. Gần sáng, nhân viên thường trực tại Công ty Điện tử đường Nguyễn Huệ hốt hoảng báo tin cho tôi bằng vô tuyến điện, nói là anh đang ngất ngư trong một bin-dinh gần chợ Bến Thành. Tôi vội lấy xe Honda thập tự đến tìm. Quả anh đang ngất ngư thật... Trong phòng, còn có hai xác người. Nguyệt Hằng đã biến mất. Bên mắt sau khi gọi điện thoại cho tổng đài.

Văn Bình thở dài, nhìn qua cửa sổ ra sân tràn ngập nắng vàng rực rỡ :

— Thế là hết. Tôi không còn hy vọng gặp lại nàng nữa.

Lê Diệp tắt máy điều hòa khí hậu, rồi mở toang cửa sổ :

— Anh yêu Nguyệt Hằng lắm ư ?

Văn Bình vẫn thờ dài :

— Dùng tiếng yêu lắm, e không dùng. Nhưng tôi có cảm tưởng là rất thân thiết với nàng. Dường như chúng tôi đã quen nhau từ lâu rồi.

Văn Bình vụt quay lại. Bình hoa lê-don vàng lộng lẫy được đặt chính chệch giữa phòng. Trời ơi, sự thật đã quá rõ ràng như 2 với 2 là 4 mà đến phút này, đến khi con chim xanh đã bay bổng ngàn phương chàng mới khám phá ra. Chàng muốn tát mạnh vào má để tự trừng phạt. Cuộc sống em ở ở thủ đô tung bưng lạc thú đã làm gân cốt và tâm trí chàng rỉ sét. Nếu chàng khôn ngoan chút nữa — không cần khôn ngoan nhiều, mà chỉ ần khôn ngoan chút nữa thôi — chàng đã biết là bình đựng hoa lê-don hiện bày trong phòng dưỡng dương cũng là bình đựng hoa lê-don trong tổ chim xanh của chàng ở gần chợ Bến Thành.

Và đó cũng là cái bình đựng hoa quen thuộc trong văn phòng Nguyên Hương. Nghĩa là Nguyên Hương và ông Hoàng ghé gôm đã dính vào tội vụ từ đầu đến cuối. Một lần nữa — phải, thêm một lần tai hại nữa — điệp viên hữu danh Z.28 đã khờ khạo lao đầu vào cạm bẫy do người nhà trương ra.

Bây giờ Văn Bình đã hiểu tại sao ông Hoàng sai người đặt bình hoa lê-don màu vàng trong phòng chàng ở dưỡng dương. Ông muốn ngầm

bảo với chàng là từ nay trở đi đừng hòng qua mặt ông nữa.

Đĩ văng như tia lửa loang trên đường thuốc súng bùng cháy náo nhiệt trong lòng Văn Bình. Lê-dơn vàng, lê-dơn vàng... Chàng nhớ ra rồi.. Thảo nào, đêm qua, khi thấy hoa lê-dơn vàng, nàng vụt đổi sắc mặt. Trong khoảnh khắc, nàng trở nên ưu tư. Nhiều lần, nàng hé miệng định nói, song lại nín lặng.

Mười mấy năm trước, khi nàng còn là cô bé tóc chẻ làm hai nhánh, mặc áo bain-soleil màu vàng, thắt nơ vàng, dận giấy ban vàng — tất cả trên người đều vàng — nàng đã rủ chàng ra vườn hoa lê-dơn. Toàn là hoa lê-dơn vàng. Chàng bé có bé lên lòng, thủ thỉ :

— Tại sao ba em lại thích lê-dơn vàng ?

Cô bé đáp :

— Em không biết. Thà em xuống đất đi.

— Tại sao ?

— Em cũng không biết.

Chàng không chịu thả cô bé xuống đất, và cứ ôm cứng trong vòng tay. Cô bé làm mặt giận, lui thủ đi ngược giòng suối lên gốc si lớn nhả vừng, ngồi một mình nhặt sỏi trấu g ném là là trên làn nước trắng. Không hiểu sao chàng thấy gần gũi, thân thiết với cô bé lạ thường, mà đầu mối gặp. Chàng có cảm tưởng cô bé là em út ruột thịt của chàng. Chàng không dám nghĩ rộng ra nữa, vì cô bé mới lên 5.

Bỗng nàng thét lên như bị rắn cắn.

Mà quả thật là cô bé sắp bị rắn cắn. Một con rắn hổ xanh lè đang uốn khúc bỏ lại, lưỡi đỏ hoét

reo vu vu. Loại rắn này rất nguy hiểm, bị cắn là mất mạng như chơi. Văn Bình phi thân tới. Trong tay chàng không có kị giới nào hết. Trong cơn hết hoảng, chàng bỏ quên cây ná và túi tên trên phiến đá.

Chỉ nghĩ đến tính mạng cô bé, chàng nhay chồm lên thân rắn. Bàn tay chàng xiết quanh cổ nó. Nó cong đuôi, quất vào mặt chàng. Song sức mạnh phi thường của cậu thiếu niên 15, 16 đã bẻ nát xương sống con vật giết người.

Khi chàng buông xác rắn ra, đi thỏ thì cô bé vùng chạy lại ôm lấy chàng khóc nức nở. Cô bé thì nhảnh nây xưa là Nguyệt Hằng. Cậu thiếu niên giết rắn là Văn Bình.

Ông Hoàng sai đặt hoa lê-dơn vàng trong phòng chàng là để Nguyệt Hằng nhìn thấy, gọi lại chuyện cũ. Nghĩa là ông Hoàng đã nắm gọn quá khứ của hai người trong lòng bàn tay. Trời ơi, ông Hoàng đã biết, cái gì cũng biết..

Như người diên, Văn Bình xắn lại, nắm cổ áo Lê Diệp, giọng đe dọa :

— Ông Hoàng đâu rồi ?

Lê Diệp vẫn cười nụ :

— Đáp phi cơ qua Phi luật tân từ sáng sớm, trong khi anh còn ngủ say. Ông cụ không thể hoãn cuộc hành trình vì nội ngày nay phải mở ở căn cứ Clark. Trước khi ra trường bay, ông cụ đã viết thư để lại cho anh.

Lê Diệp rút trong túi ra một cái ống tròn bằng nhôm, bề ngoài như ống thuốc át-pi-rin, đầu bọc gấn xi kin. Chàng lấy lưỡi dao nạy vỡ lấu xi đó,

rồi đọc ngược ông xuống. một cuộn giấy tròn tuột ra.

Văn Bình cầm lên đọc. Đó là một phong thư dán kín, bên trên đề như sau :

« Thư tối mật gửi cho Z.28.

Mở ra phải đọc ngay, vì trong vòng 120 giây đồng hồ, chữ viết sẽ biến mất.»

Bóc phong bì. Văn Bình thấy ở trong một tờ giấy xanh nhạt, không có chữ. Nhưng chỉ trong chớp mắt, những giòng chữ đánh máy màu nâu sẫm hiện lên rõ ràng

Nội dung lá thư của ông tổng giám đốc như sau :

« Thân gửi Văn Bình. »

« Tôi ra, tôi không thể giải thích nội vụ, để anh tự ý tìm hiểu tiện hơn, vì muốn giải thích tôi phải mở t p hồ sơ tối mật mà trên nguyên tắc chỉ riêng giám đốc được biết, sống đề dọa chết đem đi. Và tôi, tôi không muốn làm mất lòng anh lần nữa, vì trong thời gian qua, do sự cần thiết của công vụ, cũng như do sự đối xử vụng về của tôi, tôi đã làm anh mất lòng nhiều lần.

« Để bảo vệ bí mật, tôi nhờ Lê Diệp trao thư này tận tay cho anh, và sau khi anh đọc, Lê Diệp sẽ đích thân tiêu hủy.

« Những việc xảy ra trong vòng mấy tháng nay là hoàn toàn giả tạo, hoàn toàn do tôi sắp xếp để đánh lừa đối phương. Hẳn anh đã biết rằng Smerch vừa thiết lập được ở Sài Gòn một mạng lưới thu thập tin tức vô cùng đặc lực. Chúng ta đã đã bại được RU và KGB; song Smerch chưa hề bị sứt mẻ.

« Nhân vật chỉ huy Smerch hiện thời ở Hà Nội là trung tướng H. với sự phụ tá của Trần quốc Hoà, nguyên bộ trưởng Công an. Hoàn đưa một thủ túc tin cậy v. tài giỏi vào miền Nam giữ chức giám đốc t ú sĩ Smerch, mang tên giả là Minh Ngọc. Minh Ngọc cũng như anh, mẹ gái một cách lạ lùng, nhưng hoạt động cũng hữu hiệu một cách lạ lùng.

« Sau một thời gian theo dõi và điều tra công phu, chúng ta đã phăng ra Minh Ngọc. Song tôi không thể bắt hãm và giết hãm, vì lẽ Trần quốc Hoà sẽ cử nhân viên khác vào thay thế. Tờ chức do Minh Ngọc gây dựng được ở đây lại, gồm toàn cán bộ cũ khôi. Muốn nhổ cỏ tận gốc, chúng ta phải làm cách nào mượn tay đối phương để loại trừ Minh Ngọc.

« Cơ hội này đã tới khi Smerch thi hành kế hoạch Đại tá dương nhằm am sát yếu nhân điệp báo Miền Nam. Tôi bèn bố trí cho Minh Ngọc thất bại nặng nề.

« Theo truyền thống nghề nghiệp, giám đốc trú sĩ bất lực thường bị hạ tầng công tác. Nhờ tay trong, tôi đã tạo ra điều kiện để Trung ương Smerch triệu hồi Minh Ngọc. Đồng thời, triệu hồi toàn thể nhân viên trong trú sĩ.

« Sự triệu hồi này rất quan trọng đối với hung tay : vì chúng ta chỉ khám phá ra Minh Ngọc, chứ chưa khám phá ra được toàn thể nhân viên dưới quyền, và đặc biệt là hoàn toàn mù tịt về một cơ sở được mệnh danh là Tiểu tổ Kiểm gián của Smerch. hoạt động song song với trú sĩ Minh Ngọc tại Sài Gòn, và cả Minh Ngọc cũng không biết nữa.

Minh Ngọc và nhân viên của hắn bị triệu hồi, bắt buộc trong thời gian chưa đào tạo kịp trú sứ thay thế, Smerch phải huy động Tiểu tổ Kiểm gián.

« Như anh đã biết, Tiểu tổ Kiểm gián là cơ sở bí mật nhất, hệ trọng nhất, và hữu hiệu nhất của đối phương ở Sài Gòn. Nó có nhiệm vụ kiểm soát hành động của mọi nhân viên do thám đối phương hoạt động tại phía nam vĩ tuyến 17. Chúng ta càng có thêm lý do để quan tâm đến Tiểu tổ Kiểm gián vì nó là cha đẻ của một cơ sở khác liên hệ mật thiết đến chúng ta, gọi là Cơ sở K92.

« Cơ sở K92 gồm toàn nhị trùng và nội tuyến, nằm gọn trong hàng ngũ của chúng ta. Từ hơn một năm nay, cơ sở K92 đã tác hại ghê gớm, chúng ta đã mất một số tin tức, tài liệu bí mật, cũng như một số nhân viên phục vụ trong lòng địch và tá hải ngoại.

« Trần quốc Hoàn, phụ tá tướng H. có 2 nữ phụ tá t i ba, xuất thân từ Smerch Mạc tư khoa, là Thanh Vân và Thanh Giang. Về sắc đẹp, mưu lược và võ thuật. Họ không thua kém nữ nhân viên ban Biệt vụ của ta. Theo lời, họ chỉ thua kém cô Thu Thu mà thôi, còn toàn thể nữ nhân viên của ta đều chưa thể tranh đua với họ.

« Ở trên, tôi vừa nhắc đến một tay trong bên cạnh tướng H. Tay trong này là Thanh Vân. Trần quốc Hoàn giới thiệu Thanh Vân và Thanh Giang với tướng H. để cứu xét việc thực hiện kế hoạch mới Thái bình dương. T anh Vân khôn khéo vận dụng ảnh hưởng để tướng H. triệu hồi Minh Ngọc, và biệt phái Thanh Giang vào Nam, đích thân điều khiển kế hoạch Thái bình dương. Và đáng kể hơn

hết là giới thiệu Nguyệt Hằng với tướng H. với nhiệm vụ dùng chiến thuật ám sát hạ sát anh.

« Thanh Vân đã thành công.

« Vào Sài Gòn, Thanh Giang phải móc nối với Tiểu tổ Kiểm gián vì nhân viên trú sứ đều bị gọi về, hoặc bị coi là khả nghi. Do đó, chúng ta đã năm được đầu mối mà không cần bắn một phát súng, hoặc tiêu tốn một đồng bạc.

« Đã đến lúc anh cần biết rằng Nguyệt Hằng, tức Li-Ming, tức Thanh Tú không phải là nhân viên của ta, cũng không phải là thủ túc của Thanh Vân. Chẳng qua chúng ta đã tìm được một hồ sơ đầy đủ về Nguyệt Hằng, và phăng ra nàng là bạn ngày xưa của anh. Nàng được Smerch tin cậy tuyệt đối, lại hội đ tài năng, và tinh thần cương quyết đối với đàn ông nên tướng H. tin tưởng là anh không thể nào lung lạc được nàng. Về đêm nay, tướng H. đã đoán đúng. Nàng sẵn sàng giết anh không mấy may thương tiếc, và rêu vào phút chót, anh không phải là bạn xưa thì đã thành người thiên cổ rồi.

« Nhất cử nhất động của anh đều bị nhân viên của Sở theo dõi từng giờ, từng phút. Toàn thể được đặt dưới sự điều động của Lê Diệp, tuy nhiên, tôi chia làm 2 bộ phận: bộ phận chìm do Lê Diệp đích thân điều khiển, bộ phận nổi được giao cho bà Huyền Hoa. Nhân viên theo dõi mà anh nhận diện được là ở bộ phận nổi. Tôi biết là trong bộ phận này có nội tuyến của đối phương nên phải ru ngủ họ bằng cách bố trí cho anh phăng ra bị theo dõi và anh đến gặp bà Huyền Hoa.

« Lê Diệp đã bám sát anh trong suốt buổi chit u

mà anh không biết. Anh đi h mang Nguyệt Hằng về phòng riêng, nhưng sợ tôi biết nên đã n hĩ tới địa chỉ kín đáo gần chợ Bến Thành. Anh đến gặp tôi phòng, dặn mua hoa thì Lê Diệp ma g lê-dơn vàng đến. Tôi dặn Lê Diệp cắm lê-dơn vào cũi bình pha lê đặc biệt thường để trong phòng giấy của Nguyễn Hương cốt thử lại tri nhận xét của anh. Phải thành th t nhìn nhận rằng trong cơn hưng lạ, anh mất hẳn tri nhận xét thường ngày rất tinh tế, âu đó cũng là một khuyết điểm căn bản mà anh cần khắc phục trong tương lai.

« Kề ra, để sự việc khỏi rắc rối, tôi có thể cho Lê Diệp hờ sẵn và bắt Nguyệt Hằng, đồng thời loại trừ luôn Thanh Giang và các nhân viên Smerch n ưng tôi không làm. Vì làm như vậy, tôi sẽ không thu dụng được Nguyệt Hằng. Trong hoàn cảnh khó khăn h ện nay, tiền nong mỗi ngày một hiếm, thiên tài thì đốt đuốc cả năm cũng không tìm thấy, Sở không thể bỏ phí một tí h hou lỗi lạc về điệp báo như Nguyệt Hằng.

« Cho nên tôi phải bỏ tri ách nào cho Nguyệt Hằng tự tay hạ sát Thanh Giang và các đồn, nghiệp Smerch. Mọi hoạt động xảy ra trong phòn anh đều được chụp hình đầy đủ, để sau này nếu cần tôi có thể dùng để gây áp lực với àng.

« Đến đây chắc anh muốn biết tại sao Nguyệt Hằng lại nhìn thấy mũi tên vẽ bằng nhựa cây trên người anh, vì đã được hóa chất xóa từ lâu rồi. Phải, cách đây 7 năm, ban Chuyên môn đã xóa vết mực này. Nhưng, như anh đã biết, khoa học điệp báo ngày nay đã tiến tới trình độ có thể làm được nhiều chuyện lạ lùng, giấy được đốt thành

than mà chúng ta còn đọc được chữ, thì nét mực bị xóa trên da anh vẫn có thể hiện lại nhờ một hóa chất nào đó.

« Hóa chất này đã được pha trong nước hoa và trong sà-bông để trong phòng tắm. Anh tắm xong lau khô nước và mũi tên ngày trước hiện ra.

« Nguyệt Hằng lái xe lên Tây ninh, với ý định vượt biên giới qua Cao miên, song đã bị chặn lại. Nàng định tự tử bằng độc dược may thay nhân viên của ta đã ngăn chặn kịp thời. Hiện nay, Nguyệt Hằng đang ở với bà Huyền Hoa. Anh đã đoán được nguyên nhân bà Hoa trở về Saigon: bà Hoa là bạn của mẹ Nguyệt Hằng. Ông thân của anh là bạn sấn bản của ông Chu văn Chương, ông thân của nàng. Còn bà Hoa là bạn của bà Hương, mẹ Nguyệt Hằng, trong thời gian lưu lạc ở Văn nam. Tôi tin là Nguyệt Hằng sẽ nghe lời bà Huyền Hoa.

« Vả lại, đang còn anh nữa.

« Trong quá khứ, hơn một lần anh đã mang về cho Sở hàng chục triệu đô-la, song chưa lần nào Sở được lời bằng lần này. Sự đóng góp của một n ân viên tài ba như Nguyệt Hằng sẽ làm con cán điệp báo nghiêng hẳn về phía chúng ta.

« Anh không đặt ra kế hoạch, nhưng đã đóng vai chính. Nhân danh Sở, tôi thành thật cảm ơn anh.

« Hoàng.

Văn Bình lặng lẽ trả tờ giấy cho Lê Diệp. Mọi phút sau, bức thư tan thành bọt trong ly nước để trên bàn. Lê Diệp nặng nề đứng dậy. Văn Bình

không mỉm cười hoặc nhún vai chào người bạn cố tri như thường lệ. Tâm trí chàng như bay bổng tận đầu đầu.

Đột nhiên, chàng quay mặt ra góc phòng. Bình lê-dơn vẫn còn nguyên chỗ cũ, màu vàng rực rỡ. Một vờn lê-dơn vàng rực rỡ cũng đang nở rộ trong lòng chàng.

NGƯỜI THỨ TÁM

Toàn thân Văn Bình mềm nhũn. Bị tấn công bất thần, chàng không thể chống đỡ. Nguyệt Hằng hát chàng sang bên rồi ngồi dậy bật đèn. Văn Bình nằm ngửa, mắt lim dim, trên miệng còn nguyên nụ cười khêu gợi. Nguyệt Hằng nhìn ngực chàng lần nữa: gần hoành cách mô nàng thấy rõ một vết đỏ vẽ hình mũi tên.

Ngay khi ấy, cửa phòng mở toang, gã trung tá Smerch hiện ra, mặt bừng bừng sát khí :

— Z. 28 chết chưa ?

Nguyệt Hằng gạt đầu :

— Rồi.

Nguyệt Hằng là Nữ Thần Âm Sát của Smerch. Nàng đã dùng nhan sắc tuyệt vời kéo Z. 28 vào cõi Chết. Nhưng liệu Z. 28 có chết hay không ?